

Дванадцятий лицар

КУПИТИ

Про книгу

Віола Реєс захоплюється комп'ютерними рольовими іграми і втомилася від упередженості до дівчат-геймерок. Джек Орсіно - футбольний король їхнього маленького містечка та найнедбаліший президент учнівської ради. Коли травма приводить Джека Орсіно до ігрового світу "Дванадцятого лицаря", Ві з тривогою виявляє, що їхні герої в мережі - Цезаріо та Герцог Орсіно - напрочуд крута команда.

ДІЙОВІ ОСОБИ

ВІОЛА РЕЄС: для своїх — Ві, головна героїня, сімнадцятирічна дівчина, уперта й самовпевнена, іноді може поводитися як справжня мегера.

ДЖЕК ОРСІНО: головний герой, популярний і надзвичайно талановитий спортсмен, має прізвисько Герцог (на позначення його статусу в сім'ї футболістів).

СЕБАСТІАН РЕЄС: для своїх — Баш, брат-близнюк Ві, трагікомічний актор, а також зручне джерело особистого натхнення.

ОЛІВІЯ ХАДІД: багата, красива й популярна колишня дівчина Джека Орсіно, що приховує якусь таємницю, однокласниця Ві Реєс.

АНТОНІЯ ВАЛЕНТАЙН: найкраща подруга й найближча довірена особа Ві, що міцно закріпилася в чоловічому світі фандому та геймінгу.

ЦЕЗАРІО: чоловіче альтер-его Віоли Реєс у грі «Дванадцятий лицар», ім'я здобув на честь улюбленого персонажа Ві із серіалу «Війна шипів».

МУЗИЧНА ТЕМА БИТВИ

Джек

Коли я був дитиною, усі цілком закономірно вважали, що колись стану найкращим квотербеком національного рівня, адже я син Сема Орсіно.

І це твердження було... наполовину правдивим.

Ну, тобто мені самому логіка очевидна. Мій батько, єдиний син прибиральника й офіціантки, поставив знаменитий рекорд Північної Кароліни з пройдених на пасі ярдів, коли вчився в старшій школі «Мессалін» у дев'яностих. А чотири роки тому цей рекорд побив мій старший брат, тож, так, я маю деякі уявлення про те, чого від мене очікують. Продовження нашої династії! Практично моє родове право.

Люди припускають, що я буду таким самим, як мій батько і брат: лідер, який визначає хід гри. Людина, здатна контролювати поле, і в багатьох сенсах це правдиве припущення.

Я і справді бачу гру інакше, ніж інші. Здається, коментатори зазвичай називають це проникливістю або наочністю, хоча для мене це радше вроджена якість. Коли мене вербували до команди Іллірії минулої осені, то казали, що я бачу поле, як обдарований шахіст — дошку, і це вже ближче до правди. Знаю, хто де опиниться і як рухатиметься кожен гравець. Відчуваю це на фізичному рівні, як напруження окремого м'яза. Відчуваю це так, як відчують зміну напрямку вітру.

Наприклад, як-от зараз.

Мессалін Гіллс, Каліфорнія — це вам не Одеса, штат Техас, але, як на багате передмістя Сан-Франциско, ми теж неабияк уміємо запалити поле п'ятничними вечорами. Пізньосерпнева спека згасає, коли сонце переплавлюється в палюче світло прожекторів довкола стадіону, і знайоме рідне поле стає осередком неповторної міфології дня матчу. Трибуни наповнені глядачами, натовп скандує й гомонить, загорнувшись у

мессалінські гербові кольори — зелений із золотом. Гучно бухкає головний барабан оркестру, звук різкий і пронизливий, немов удар ножем. З поля долинає запах поту й солі, змішуючись з ароматами барбекю й вугілля, легендарної фішки першої гри сезону — смажених свинячих шкварок.

Сьогодні, стоячи на цьому полі у свій випускний рік, я відчуваю початок нової епохи. Доля, талан, назвіть, як забажаєте, — вона тут, на цьому полі, з нами. Я відчуваю її нутром від моменту оголошення наступної ігрової комбінації, коли вся моя команда, як один, зупиняється й затамовує подих.

— М'ЯЧ!

Нашого квотербека Куріо одразу ж блокують, тому я відвойовую собі трохи простору й хутко міняю напрямок, струшуючи із себе лайнбекера. Мені треба опинитися ліворуч від Куріо й отримати пас. Ми вже неодноразово розігравали цю комбінацію; минулого разу вона прекрасно спрацювала на відкритті сезону, виїзному матчі проти команди старшої школи «Верона», і зараз теж усе вийде. Я приймаю від нього м'яч й одразу ж помічаю, як до мене біжить захисник, криком наказуючи блокеру зайти справа. Звісно ж, він промахується, і я розвертаюся на п'ятках, скидаючи із себе правого захисника. Він було повис на мені, та ненадовго. Яка прикрість, який сум.

А тепер треба пробігти сорок ярдів, поки мені в спину дихає вся команда захисту Падуї.

Пам'ятаєте, я казав, що твердження, ніби я пішов стопами батька, правдиве лише наполовину? Це тому, що насправді я — ранінгбек, гідний стати зіркою національної студентської збірної. Ось хто я, ось що люблю. У мій перший сезон тренер подивився, як я щоразу стартую через поле з м'ячем, і натомість вирішив тренувати мене на позицію ранінгбека. За чутками, мій тато влаштував істеріку — колись йому пророкували стати рідкісним зразком темношкірого квотербека, який міг би конкурувати з Елвеєм чи Янгом, однак його кар'єра різко завершилася травмою, що на льоту підстрелила мрію про професійний футбол. Тому цілком природно, що батько вбачав у своїх синах віддзеркалення власної слави й прагнув для нас величі, яку передбачали йому.

Проте коли я кинувся бігти через усе поле, навіть Король Орсіно не міг би з цим посперечатися. Кажуть, кожен великий футболіст має якусь надприродну іскру. Моя іскра, тобто те, що робить мене найкращим гравцем на полі, ось яка: щойно бачу бодай натяк на діру в захисті, то можу випередити будь-кого, хто спробує мене зупинити. Я беззаперечно вірю у власне серцебиття, у свої благословенні ноги. Знаю, що з боєм підведуся після кожного жорсткого падіння. Більшість людей не в курсі власних життєвих цілей, чи сенсу існування, чи власного призначення. А от я про свої твердо знаю. Зрештою, це дуже коротка історія.

У цьому випадку — лише на сорок ярдів.

Коли перетинаю залікову лінію, шкільний оркестр щодуху грає нашу бойову пісню, а все містечко шаленіє на трибунах. Коли йдеться про перші ігри на своєму полі, я даю глядачам справжнє шоу, і вони повертають цю люб'язність звичним підбадьорливим скандуванням — «Герцог, Герцог!». Це мій титул, бо ж батько в мене футбольний король, а брат - принц.

Цього року ніхто не каже про «якщо виграємо чемпіонат штату». Ні, усі кажуть — «коли виграємо».

Кидаю м'яч рефері, озираячись на корнербека Падуї, що знову прибіг запізно. Той незадоволено супиться, позаяк я знову прорвався в залікову зону просто в нього на очах. У своїй команді він, імовірно, найпрудкіший, а це неабияке досягнення, якщо тільки ви не бачили мене. Дехто насправді дуже ображається, якщо прийде другим номером — спитайте лишень Віолу Реес, віцепрезидентку учнівської ради, де я обіймаю посаду президента. (Коли надійшли результати голосування з перевагою у двадцять голосів, вона вимагала перерахунку, буркотіла щось про виборчі протоколи й буровила мене очима так, наче моя популярність — це щось зловісне й дуже особисте.) На горі корнербека Падуї (і Ві Реес), я і справді крутий. Швидкість і спритність, які гарантували мені місце в Іллірії наступної осені, — таке на дорозі не валяється. Ну, і те, що я щохвилини, щодня докладаю зусиль, аби залишатися привабливим для кабельного спортивного телебачення.

З мале-е-есенькими винятками.

— Наступного разу піддай ще трохи, — раджу я корнербеку, бо яка ж гра без шпичок у бік суперника? — Ще кілька пробіжок — і точно добіжиш.

Він корчить сердиту гримасу й показує мені середній палець.

— ОРСІНО!

Тренер жестом кличе мене до себе на бокову лінію, поки на поле виходять спецкоманди. Я ліниво підходжу з посмішкою, яку він називає «скуштуй-но лайна», і він закочує очі під лоба.

— За тебе мають говорити твої пробіжки, Герцогу, — уже не вперше дорікає тренер.

Легко проповідувати скромність, коли натовп увінчує лаврами не тебе.

— Та хіба я щось говорив? — невинно перепитую. Він скоса зиркає на мене і вказує на лавку:

— Сідай.

— Слухаюся, сер, — я підморгую йому, і тренер знову закочує очі.

А я вже згадував, що тренера іноді звать «тато»? Ага, усе правильно — Король Орсіно став Тренером Орсіно і тепер вважається місцевою історією успіху завдяки тренуванню шкільної футбольної команди на громадських засадах. Минулого року він отримав нагороду «Людина року» від Асоціації темношкірих бізнесменів Затоки Сан-Франциско. До того ж в останні десять років його вшановують на майже всіх шкільних зібраннях. Наші з ним сукупні надбання й перемоги в мессалінських зелено-золотих кольорах забезпечили нам особливе місце в здебільшого «білій» історії містечка.

Коли йдеться про навички Орсіно на футбольному полі, дехто називає це везінням. А ми звемо це спадщиною. Та все ж, порівняно до батька й брата, мені доводиться стверджуватися набагато більше. У моєму віці обидва вже були визнаними американськими футболістами і в перспективі могли стати найпопулярнішими гравцями НССА (Національної студентської спортивної асоціації). Але, на відміну від мене, вони отримали звання чемпіонів штату ще до початку випускного сезону. Я, може, і найкращий ранінгбек у Каліфорнії, можливо, навіть у країні, однак досі не можу вибратися з-під їхньої розлогої тіні. Якщо вже говорити про прізвиська, Герцог Орсіно — дуже навіть непогано, аж поки не зважиш, що саме це

означає в родоводі. І щороку я опиняюся в новому жорстокому експерименті «майже влучив, але приз не отримав».

А все-таки це добре, що в мене є такий потужний мотиватор. Сьогодні граю класно, як ніколи — уже пробіг до двох жорстких тачдаунів, і до рекорду з пройдених на пасі ярдів мені лишається лише одна-єдина спритна пробіжка. Проте Падуя привезла цілий батальйон захисників-амбалів, які прекрасно стримують нашу лінію нападу. Наші захисники теж чудово тримаються, незважаючи на всі підступні тузи в рукаві Падуї, але Куріо, наш квотербек-одинадцятикласник, який нарешті здобув підвищений ранг, навіть і близько не зрівняється з Ніком Валентайном у випускному сезоні. Саме я маю подбати про те, щоб ми всіма правдами й неправдами занесли м'яч у залікову зону, а це означає, що сьогодні вже напевно поб'ю власний рекорд.

Крики вболівальників Падуї збудьорюють мене; їхній ресивер із надзвичайною майстерністю ловить м'яч, і наша половина трибун розчаровано стогне. Це точно буде дуже непросто. Проте хай які критичні наші ставки, вони нічим не відрізняються від будь-якого іншого матчу. Усе завжди зводиться до тієї гри, яка просто зараз переді мною, а коли вона завершується, ми переходимо до наступної.

Завжди вперед. Не зупинятися.

Я розминаю шию і видихаю, здіймаючись на ноги якраз у ту мить, коли Падуя отримує ідеальний пас та опиняється за десять ярдів до залікової лінії. Якщо вони заб'ють тут м'яч, наступний крок за нами. За мною. Настане мій зоряний час. Усі мої знайомі зараз затамували подих на трибунах, і я їх не розчарую. Усі вони стануть свідками моєї долі, переможного сезону, ще до того, як піду сьогодні з цього поля.

Чемпіонат штату.

Справжнє безсмертя.

Що, я надто драматичний? Так, безперечно, але у футболі важко не бути романтиком. Навряд чи це безглузді слова — що на мене завжди щось чекало. Щось грандіозне. І це мій шанс його здобути.

Тож просто зараз мені вже час бігти.

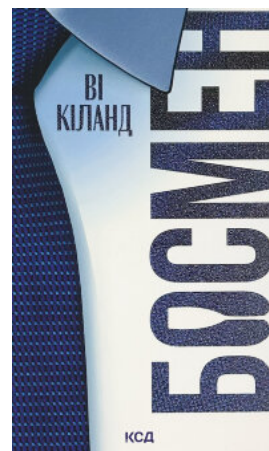
Рекомендована література

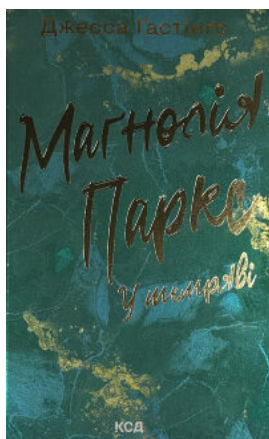
Ігри (Twisted #2)

Колекція омели

Босмен

Магнолія Паркс. У темряві. Книга 5

Слабке серце. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ